

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 38/05-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. februára 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Miroslava Suju, bytom Z., zastúpeného advokátkou Mgr. E. S., N. Z., ktorou namietal porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 a uznesením Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom č. k. 2 Pv 671/03-61 z 5. novembra 2004, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Miroslava Suju **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. januára 2005 doručená sťažnosť Miroslava Suju, bytom Z. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. E. S., N. Z., ktorou namietal porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Úradu justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru vo Zvolene (ďalej len „úrad justičnej a kriminálnej polície“) sp. zn.

ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 a uznesením Okresnej prokuratúry Žiar nad Hronom (ďalej len „okresná prokuratúra“) č. k. 2 Pv 671/03-61 z 5. novembra 2004 v súvislosti s trestným konaním vedeným na úrade justičnej a kriminálnej polície pod sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003.

Z obsahu sťažnosti, ako aj z k nej pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 7. októbra 2003 trestné oznámenie na Mgr. J. D., náčelníka Mestskej polície Zvolen, pre podozrenie zo spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 Trestného zákona, ktorého sa mal menovaný dopustiť tým, že v období roka 2003 podnikal kroky zamerané na získanie nepravdivých a vykonštruovaných dôkazov o týraní zvierat v objekte karanténnej stanice prevádzkovej sťažovateľom, ktoré mali viesť vo svojom dôsledku k diskreditácii podnikateľskej činnosti sťažovateľa.

Policajné orgány začali 16. októbra 2003 podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci pod sp. zn. ČVS: ORP-1102/OBV-2003 pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b) Trestného zákona na tom základe, že dosiaľ neznámy páchatel' ako príslušník Mestskej polície Zvolen v presne nezistenej dobe v období roka 2003 využívajúc svoju funkciu podnikal kroky na získanie vykonštruovaných dôkazov, ktorými sledoval dosiahnutie odobratia povolenia sťažovateľovi na prevádzku karanténnej stanice nachádzajúcej sa vo Zvolene, ako aj vypovedania nájomnej zmluvy týkajúcej sa pozemku, na ktorom sa objekt karanténnej stanice nachádza, uzavretej medzi mestom Zvolen a sťažovateľom podnikajúcim pod obchodným menom Miroslav Suja – OZO Z. V uvedenej veci nariadil prokurátor 13. novembra 2003 podľa § 174 ods. 2 písm. g) Trestného poriadku vykonanie vyšetrovania [§ 161 ods. 3 písm. c) Trestného poriadku], ktoré bolo vykonávané pod sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003.

Úrad justičnej a kriminálnej polície uznesením sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 uvedené trestné stíhanie vo veci trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zastavil podľa § 172 ods. 1

písm. b) Trestného poriadku s tým, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Vyšetrovateľ úradu justičnej a kriminálnej polície v označenom rozhodnutí okrem iného uviedol: *«Z doposiaľ vykonaného dokazovania je zrejmé, že osoba náčelníka MsP Zvolen Mgr. J. D. resp. jemu podriadení príslušníci MsP Zvolen získavali dôkazy o porušovaní predpisov v karanténnej stanici pošk. M. Suju, ktoré neboli v súlade so skutočným objektívnym stavom. Nebol však priamo preukázaný úmysel zadovážiť inému, teda mestu Zvolen prospech súvisiaci so získaním a následnou prevádzkou karanténnej stanice a vzájomnú súvislosť s konaním uvedených osôb. Rovnako sa nepodarilo preukázať, že príčinou nepredĺženia zmluvy o prenájme pozemkov medzi mestom Zvolen a M. Sujom bola snaha získať uvedenú stanicu pre mesto Zvolen a tiež to, že M. Suja bol, ako on tvrdí donútený predat' areál stanice mestu Banská Bystrica pod cenu (vid' výpoveď Ing. H. k vypracovaným znaleckým posudkom). Tiež nebolo preukázané, že mesto Zvolen malo záujem získať objekt firmy OZO Z. cestou exekúcie (vid' výpoveď sv. Mgr. J. Ď.) a ani to, že zariadenie mala v úmysle pre seba získať organizácia „Sloboda zvierat“. Rovnako sa nepodarilo preukázať, že by uvedené získavanie vykonštruovaných dôkazov proti firme M. Suju bolo dôvodom, že nedošlo k uzatváraniu zmlúv o odchyte zvierat s jednotlivými obcami a mestami.*

Takto vykonaným dokazovaním bolo bezpečne preukázané, že ku skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, síce došlo, ale sa nejedná o trestný čin podľa § 158/1b) Trestného zákona ani o iný trestný čin a tiež nie je dôvod na postúpenie veci. Z uvedeného dôvodu bolo preto potrebné vo veci rozhodnúť tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia a trestné stíhanie v zmysle § 172/1b) Trestného poriadku zastaviť.»

Proti uzneseniu úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 podal sťažovateľ sťažnosť v zmysle § 172 ods. 3 Trestného poriadku v znení platnom a účinnom do 30. novembra 2003.

Sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 prokurátorka okresnej prokuratúry po vyžiadaní a preskúmaní spisového materiálu zamietla podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného

poriadku ako nedôvodnú. V odôvodnení svojho uznesenia č. k. 2 Pv 671/03-61 z 5. novembra 2004, ktorým bola sťažnosť zamietnutá, okrem iného uviedla: «(...) Mgr. D. sa uvedeného trestného činu mal v podstate dopustiť tým, že sa snažil získať proti M. Sujovi vykonštruované dôkazy o týraní zvierat a porušovaní hygienických zásad s úmyslom dosiahnuť neobnovenie zmluvy medzi mestom Zvolen a M. Sujom, týkajúcej sa prevádzky karanténnej stanice.

Vyšetrovaním bolo zistené, že D. T., pracovník M. Suju, z vlastnej iniciatívy sa kontaktoval na pracovníkov Slobody zvierat s odôvodnením, že odchytené zvieratá boli M. Sujom týrané a že s nimi nezaobchádza tak, ako by mal a pri konfrontácii s Mgr. D. uviedol, že „keby u Suju to bolo v poriadku, tak k ničomu nedôjde“. Trval tiež na tom, že odpadky sa naozaj vyhadzovali. Uvedené okolnosti potvrdili vo svojich výpovediach aj príslušníci MP Zvolen – R. M., R. K. a pod.

Následne D. T., v prítomnosti L. R., vyhotovil písomný záznam, podľa ktorého bol k oznámeniu na M. Suju prinútený pod nátlakom, najmä ľudí zo Slobody zvierat a neskôr aj Mgr. D. a primátorom M. Vo výpovedi z 3. 3. 2004 však uvádza, že text záznamu mu diktoval Suja, že ho k tomu prinútil, mal sa vyjadrovať v tom zmysle, že on M. a D. potopí, jeho (D. T.) posadí na invalidný vozík a pri konfrontácii vykonanej medzi ním a M. Sujom 4. 3. 2004 už uvádza, že Suja na neho nijaký tlak nevyvíjal, ani sa mu nevyhrážal, pripustil však, že mu niečo ostré povedal, čo však nebral ako vyhrážku. Keďže D. T. a L. R. v priebehu vyšetrovania viackrát menili svoje výpovede, možno dôvodne pochybovať o ich hodnovernosti. Mgr. D. a Ing. M. rozhodne popreli, že by príslušníkom MP Zvolen dali výslovný pokyn na obstaranie dôkazov proti Sujovi akýmkoľvek spôsobom.

Pokiaľ ide o nájomnú zmluvu medzi M. Sujom a mestom Zvolen, primátor Ing. M. uviedol, že mesto dalo Sujovi garanciu na úver vo vtedajšej Poľnobanke Zvolen na sumu 170 000.-Sk a keďže úver nesplácal, mesto úver uhradilo. Obdobne neodchytil v meste zvieratá ako sľúbil a primátor má vedomosť, že od viacerých starostov a primátorov prevzal Suja zálohy za odchyt zvierat vopred, avšak zvieratá neodchytil. Túto okolnosť potvrdzujú vo svojej výpovedi napr. I. K., Ing. P. K. a ďalší. JUDr. B. vypracoval pre mesto Zvolen analýzu, z ktorej vyplýva, že M. Suja nebol seriózny partner, pretože si riadne neplnil zmluvné povinnosti, z ktorých dôkazov teda vyplýva, že k neobnoveniu zmluvy medzi mestom Zvolen a Miroslavom Sujom nedošlo na základe vykonštruovaných dôkazov, ale pre

neplnenie zmluvných povinností Miroslavom Sujom. Exekútor Mgr. Ď. potvrdil, že proti M. Sujovi boli vedené dve exekučné konania, obe v prospech mesta Zvolen, v prvom prípade išlo o pohľadávku vo výške 181 708,67 Sk a v druhom prípade o pohľadávku vo výške 27 982,50 Sk, poprel, že by na M. Suju vyvíjal nátlak, avšak pripustil vyjadrenie nejako v tom zmysle, že ak nebude M. Suja pohľadávku pravidelne splácať, bude nútený uspokojiť pohľadávku predajom nehnuteľností, ktoré vyjadrenie však považuje za bežné, pretože jeho snahou bolo, aby pohľadávku čím skôr vymohol. Neobstojí preto tvrdenie sťažovateľa, že mesto Zvolen malo záujem získať objekt firmy OZO Z. cestou exekúcie.»

Sťažovateľ namietal v konaní pred ústavným súdom porušenie práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru uznesením úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 671/03-61 z 5. novembra 2004.

Sťažovateľ namietal, že v podanom trestnom oznámení presne označil Mgr. D. za osobu podozrivú zo spáchania trestného činu, na čo však bolo začaté trestné stíhanie iba vo veci (podľa § 160 ods. 1 Trestného poriadku), ktoré bolo napadnutým uznesením úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 zastavené s odôvodnením, že „ku skutku, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie síce došlo, ale nejedná sa o trestný čin“, pričom poukázal na judikát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky „č. 25/75, podľa ktorého sa škodou rozumie i škoda nemateriálna, kt. j. v tomto prípade škodou na právach sťažovateľa ako podnikateľa“.

Okresná prokuratúra následne zamietla sťažovateľovu sťažnosť proti uvedenému rozhodnutiu úradu justičnej a kriminálnej polície, v ktorej poukázal na neodstránenie rozporov medzi výpoveďami niektorých svedkov a nezohľadnenie výpovede svedkov Z. J. a Š. K.

Na základe uvedenej argumentácie a skutkových okolností sa sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom domáhal rozhodnutia, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru napadnutými

rozhodnutiami úradu justičnej a kriminálnej polície a okresnej prokuratúry a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie vo výške 100 000 Sk, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

Návrh na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia odôvodnil sťažovateľ tým, že: *„...v dôsledku protiprávnej činnosti Mestskej polície Zvolen a následnej diskreditácie sťažovateľa v tlači (s poukázaním na vykonštruované, resp. protiprávne získané dôkazy) bol sťažovateľ nútený ukončiť svoju podnikateľskú činnosť prevádzkovanú v priestoroch karanténnej stanice, stratil dôveru svojich obchodných partnerov. Zároveň sťažovateľ napadnuté rozhodnutia pociťuje ako nespravodlivé, avšak odôvodnené postavením označeného páchatela Mgr. D. ako náčelníka MsP, ktorý akoby bol vylúčený zo zásady oficiality (povinnosti orgánov činných v trestnom konaní stíhať každý skutok o ktorom sa dozvedeli).“*

II.

1. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa skúmajúc, či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

2. Sťažovateľ tvrdí, že k porušeniu jeho práva na účinný prostriedok nápravy zaručeného v čl. 13 dohovoru malo dôjsť uznesením úradu justičnej a kriminálnej polície sp. zn. ČVS: OÚJP-583/10-ZV-2003 z 30. septembra 2004 a uznesením okresnej prokuratúry č. k. 2 Pv 671/03-61 z 5. novembra 2004.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983).

Sťažovateľ v sťažnosti predloženej ústavnému súdu porušenie iných práv zaručených dohovorom výslovne nenamieta. Z obsahu jeho argumentácie uvedenej v sťažnosti možno vyvodiť spojitosť namietaného porušenia čl. 13 dohovoru s uplatňovaním a ochranou práva sťažovateľa na rešpektovanie súkromného a rodinného života (zaručeného v čl. 8 dohovoru) zahŕňajúceho taktiež profesionálne alebo obchodné aktivity (napr. Niemietz c. Nemecko, 1992, Halford c. Spojené kráľovstvo, 1997, Amann c. Švajčiarsko, 1999).

Osobou, ktorá podľa sťažovateľa zasiahla do jeho práv, mal byť náčelník Mestskej polície Zvolen konajúci v postavení verejnej autority v súvislosti s plnením úradných povinností. Sťažovateľ sa ochrany svojich práv domáhal podaním trestného oznámenia (§ 158 Trestného poriadku), keďže podľa jeho názoru konanie náčelníka Mestskej polície Zvolen napĺňalo zákonné podmienky vzniku trestnej zodpovednosti.

Príslušný orgán činný v trestnom konaní - úrad justičnej a kriminálnej polície, po začatí trestného stíhania „vo veci“ - keďže v aktivitách smerujúcich k získaniu údajných dôkazov o porušovaní právnych predpisov sťažovateľom v súvislosti s prevádzkou karanténnej stanice bolo zapojených viacero osôb, počnúc zamestnancami sťažovateľa, až po príslušníkov Mestskej polície Zvolen, trestné stíhanie zastavil konštatujúc, že nedošlo k naplneniu znakov skutkovej podstaty trestného činu.

Keďže sťažovateľ so skutkovými a právnymi závermi úradu justičnej a kriminálnej polície nesúhlasil, podal proti rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania sťažnosť, t. j. riadny opravný prostriedok, o ktorom bol príslušný rozhodovať prokurátor vykonávajúci dozor nad zachovávaním zákonnosti v prípravnom konaní [§ 146 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku]. V rámci svojej prieskumnej právomoci bol prokurátor oprávnený v plnom rozsahu posúdiť procesný postup a závery orgánu činného v trestnom konaní rozhodujúceho v prvom stupni tak po skutkovej, ako aj právnej stránke (§ 147 ods. 1 Trestného poriadku). Prokurátor rozhodujúci o sťažnosti bol oprávnený napadnuté rozhodnutie zrušiť v prípade záveru o jeho nezákonnosti alebo neopodstatnenosti [§ 149 ods. 1, § 174 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku], dať vyšetrovateľovi záväzné pokyny na ďalší postup vo vyšetrovaní vrátane prípadného doplnenia dokazovania [§ 149 ods. 6, § 174 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], prípadne následne osobne vykonať ďalšie potrebné úkony vyšetrovania, alebo sa na nich zúčastniť [§ 174 ods. 2 písm. c) Trestného poriadku].

Na základe sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu o zastavení trestného stíhania prokurátor, ktorý vykonával nad vyšetrovaním dozor, svoju prieskumnú právomoc uplatnil. Po preskúmaní vyšetrovacieho spisu však dospel k záveru, že skutkové okolnosti prípadu

neodôvodňujú záver o naplnení materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou, prípadne viacerými osobami.

V rámci platného právneho poriadku Slovenskej republiky disponoval sťažovateľ pri ochrane svojich práv pred diskreditáciou a poškodzovaním svojej podnikateľskej činnosti aktivitami zameranými na získanie nepravdivých a vykonštruovaných dôkazov o porušovaní právnych predpisov v objekte ním prevádzkovej karanténnej stanice viacerými právnymi prostriedkami civilnoprávnej povahy (žalobou o náhradu škody spôsobenej protiprávnym konaním iných osôb, ako aj žalobou o ochranu mena a dobrej povesti, pokiaľ ide o medializáciu nepravdivých údajov), ako aj prostriedkami trestnoprávnej povahy.

Na základe trestného oznámenia sťažovateľa vykonal úrad justičnej a kriminálnej polície vyšetovanie, ktorého výsledky boli na základe sťažovateľom podanej sťažnosti preskúmané prokurátorom. Rozsah oprávnení orgánov činných v trestnom konaní v uvedenej veci v spojení s oprávnením sťažovateľa v procesnom postavení poškodeného napadnúť závery vyšetovateľa úradu justičnej a kriminálnej polície opravným prostriedkom – sťažnosťou, o ktorej rozhodoval prokurátor oprávnený v plnom rozsahu preskúmať procesný postup, ako aj skutkové a právne závery orgánu činného v trestnom konaní rozhodujúceho v prvom stupni, svedčia podľa názoru ústavného súdu v prospech záveru, že sťažovateľ disponoval právnymi prostriedkami nápravy pred orgánmi Slovenskej republiky ohľadne práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života zaručeného mu v čl. 8 dohovoru, ktoré zodpovedajú (odhliadnuc od prostriedkov civilnoprávnej povahy, o využití ktorých sa sťažovateľ nezmieňuje) kritériám „účinného prostriedku nápravy“ vzhľadom na ich dostupnosť sťažovateľovi a spôsobilosť poskytnúť mu rozumnú nádej na úspech, aj keď nie istotu priaznivého výsledku.

Pokiaľ ide o samotný výsledok uplatnenia uvedených prostriedkov nápravy sťažovateľom, teda o samotný obsah napadnutých rozhodnutí, ústavný súd pripomína, že nie je súčasťou systému orgánov činných v trestnom konaní, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich

sa porušenia základných práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Cieľom uplatňovania tejto právomoci ústavného súdu nie je primárne preskúmavanie a posudzovanie právnych názorov orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd (vrátane základných práv a slobôd) fyzických osôb a právnických osôb pri výklade a uplatňovaní zákonov v súvislosti s rozhodovaním vo veci samej ani preskúmavanie, či v konaní pred týmito orgánmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu tieto orgány vyvodili. Úloha ústavného súdu sa sústreďuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery orgánov verejnej moci rozhodujúcich o právnych prostriedkoch nápravy a ochrany práv a slobôd fyzických osôb a právnických osôb môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody zaručeného v ústave alebo v medzinárodných zmluvách o ľudských právach a základných slobodách vrátane dohovoru, čo by mohlo v konečnom dôsledku znamenať aj porušenie práva na účinný prostriedok nápravy garantovaného fyzickým osobám a právnickým osobám v čl. 13 dohovoru.

Opierajúc sa o tieto východiská posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

Z citovaných rozhodnutí úradu justičnej a kriminálnej polície a okresnej prokuratúry, ktoré sťažovateľ v konaní pred ústavným súdom napáda, je podľa názoru ústavného súdu zjavné, že označené orgány činné v trestnom konaní na základe trestného oznámenia sťažovateľa preskúmali prípadnú trestnú zodpovednosť osôb, ktoré sa mali podieľať na diskreditácii a poškodzovaní podnikateľskej činnosti sťažovateľa aktivitami zameranými na získanie nepravdivých a vykonštruovaných dôkazov o porušovaní právnych predpisov

v objekte ním prevádzkovej karanténnej stanice, vrátane trestnej zodpovednosti náčelníka Mestskej polície Zvolen, proti ktorému predovšetkým smerovalo sťažovateľovo podanie. Orgány činné v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru o nenaplnení materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou v danom prípade.

Zo záverov konečného rozhodnutia okresnej prokuratúry v predmetnej veci pritom nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Ústavný súd sa vzhľadom na konkrétne okolnosti uvedeného prípadu nedomnieva, že by závery okresnej prokuratúry v predmetnej veci bolo možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené, či arbitrárne alebo nezlučiteľné so sťažovateľom označeným ustanovením dohovoru.

Pretože ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súdeospel k záveru, že účinky výkonu právomoci úradu justičnej a kriminálnej polície a okresnej prokuratúry v danom prípade sú zlučiteľné so sťažovateľom označenými právami podľa ústavy a dohovoru, sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. februára 2005